

Khoảng cách

Một buổi trưa mùa hạ nắng như thiêu đốt, 1 người phụ nữ mù lòa bước đi chậm chạp trên con đường mòn của 1 vùng ngoại ô thưa thớt dân cư. Tay không cầm gậy, lối đi này rất quen thuộc với bà. Bên vệ đường có 1 cây to, bà rẽ...vào đó dường như để trốn cơn nắng hạ dưới bóng mát tàn cây phủ trùm trên 1 khoảng đất rộng. Có thể bà sẽ nghỉ trưa ở đây như bà đã từng làm như thế sau những buổi đi xin. Bà đến gần gốc cây. Bà sẽ dựa vào gốc cây để tìm một giấc ngủ yên lành. Bà sẽ cảm thấy hạnh phúc không thua gì một mệnh phụ ngả lưng trên chiếc giường nệm êm ái. Bà đang mơ màng với thứ hạnh phúc lớn lao như thế mà bà có thể có được, thì bất ngờ bà vấp phải một vật gì, bà chao đảo, chưa kịp lấy lại thăng bằng, thì bà nghe 1 tràng âm thanh chua chát :

- *Ai đó ? Bộ đui mù rồi hay sao mà không thấy tui đang ngồi đây vậy ?*

Thứ đồ gì mà sồn sác thế ?

- *Xin lỗi, xin lỗi ! Tôi mù cô ạ ! tôi mù thật ! Cho tôi xin lỗi ! xin lỗi cô ! Bà hốt hoảng trả lời khi gương đứng lên được.*

Giọng nói thanh thoát quá, chắc là cô ấy còn nhỏ lắm, tuổi cỡ con mình là cùng. - *Bà nghĩ thế và bà hối hận vì thái độ bất cẩn của mình. Im lặng ! Không có tiếng trả lời !* Đúng như người phụ nữ suy đoán, tiếng nói phàn nàn gây gắt vừa rồi là của một cô bé trạc tuổi 14, 15, có điều bà không biết được rằng, cô bé ấy cũng mù như bà. Cô bé cũng đi xin và dùng chân nghỉ nơi này trước bà. Cô bé hối hận vì lời nói vừa rồi, cô bé im lặng !

Nghe ngóng một lúc, người phụ nữ mù lòa vẫn không nghe một lời nào đáp lại.

Bà nói lớn lên một lần nữa : *Cho tôi xin lỗi nhé ! Tôi mù ! Tôi mù thật đó !* Rồi bà quay lưng bước đi.

Chợt cô bé gọi lại : *Nè bà ơi, tôi cho bà một ngàn nè !* Số tiền duy nhất mà cô đang có. Nghe thế, bà rất mừng. Bà mừng vì nghĩ cô bé tha thứ cho mình, hơn là mừng vì nhận được một ngàn đồng. Bà dừng lại, quay ngược chiếc nón lá cũ kỹ đưa về phía tiếng nói. Chợt một chiếc lá vàng rơi vào chiếc nón của bà. Bà tưởng cô bé bỏ tiền vào nón, bà nói : *Cám ơn cô, cám ơn cô !* Nhưng khi bà thọt tay vào nón lấy tiền, bà mới nhận ra đó chỉ là một chiếc lá khô.

Bà lẩm bẩm : *Cô bé gạt mình. Chắc cô bé còn giận mình. Bà buồn bã quay đi !*

Trong khi đó, cô bé cầm tờ giấy 1000 đồng đưa về phía bà chờ đợi bà lấy. Nhưng cô bé lại nghe tiếng bước chân xa dần. - *Bà ấy không lấy tiền, chắc bà ấy còn giận mình. Cô bé nghĩ như vậy, và lòng vô cùng buồn bã.*

Chia sẻ một chút suy tư :

Đọc xong câu chuyện này, tôi chợt nhớ câu nói của một nhà văn nào đó : *Tôi sợ một chiếc lá rơi vô tình làm vỡ ánh trăng vàng trên mặt hồ yên lặng !* Trong câu chuyện này, chiếc lá vàng không rơi vào mặt hồ yên lặng mà nó rơi vào chiếc nón của một tâm hồn hiền hòa đơn sơ, làm tan vỡ sự yên bình của hai tâm hồn cùng đau khổ. Hai người! Người phụ nữ mù ở đây hiền quá, phải không các bạn ! Có thể cuộc đời của bà ta đã gặp nhiều lận đận truân chuyên. Bà phản ứng rất dịu dàng với một cô bé có phần thô lỗ. Cô bé mà lời lẽ có vẻ mất dạy ấy, trong thâm sâu tâm hồn, vẫn rất đáng yêu. Cô hối hận. Cô không biết nói gì, thậm chí một lời xin lỗi với người mà cô đã quá lời cũng không. Cô bé mù lòa vô học ấy, cần được cảm thông, và người phụ nữ bị xúc phạm ấy đã có lòng bao dung với cô bé. Cô bé đã dùng số tiền mà cô có như một thái độ phục thiện, làm hòa, đó không phải là đáng yêu lắm sao ! Chỉ tiếc một điều, chiếc lá vô tình đã làm hai tâm hồn đơn sơ có một khoảng cách ! Không còn có thể hiểu nhau !

- *Cô bé gạt mình, Chắc cô bé còn giận mình. Bà buồn bã quay đi.*

- *Bà ấy không lấy tiền, chắc bà ấy còn giận mình. Cô bé nghĩ như vậy và lòng vô cùng buồn bã !*

Cuộc đời có biết bao lần con người hiểu lầm nhau. Thế giới vật chất mệnh mong đã dành, thế giới tâm hồn của mỗi người càng bao la hơn nữa. Nên có khi một người đang ở bên cạnh ta, mà vẫn như xa cách nghìn trùng ! Ngày nay, khoa học tiến bộ, thế giới ngày một gần nhau hơn, nhưng con người thật sự đã hiểu nhau chưa ?

"Vô tri bất ngộ", không hiểu biết nhau, làm sao mà thực sự thương nhau?..